

IV. évfolyam | 05. szám | 2022. 02. 03–09.

690 Ft | Éves előfizetőknek: 438 Ft
3,77 EUR | 14,08 RON | 350 DIN

mandiner

*Gender,
lmbtq-
propaganda,
térhitek*

**TRANSZBA
ESETT
IDEOLOGIÁK**

VITA

**Kell-e több nő
a politikába?**

*Pető Andrea
kontra*

Skrabski Fruzsina

www.mandiner.hu

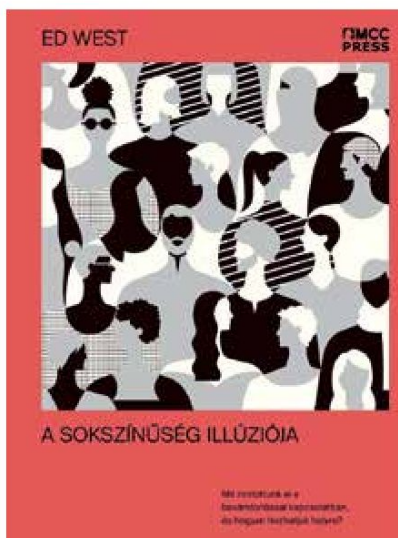

A multikulti bukása

| SZALAI ZOLTÁN | A MANDINER LAPIGAZGATÓ-FŐSZERKESZTŐJE

Aki önértéknek tekinti a korlátozás nélküli bevándorlást, annak gőze sincs arról, hogy az milyen feszültségeket képes gerjeszteni egy nemzetben belül – röviden így lehet összegezni Ed West nagy vitát kavaráó könyvét, *A sokszínűség illúzióját*. Az *UnHerd* politikai portál korábbi újságírója annak rendje és módja szerint adatokkal és felmérésekkel alátámasztva tárja fel a második világháború utáni Nagy-Britannia bevándorlástörténetét egészen a közelmúltig. A könyv 2013-ban íródott, mégis a mai napig ható tanulságokkal szolgálhat, ha meg akarjuk érteni, hogyan süpped bele egy birodalmi múlttal rendelkező ország egy eleve kudarcra ítélt migrációs politika következményeibe, amelyet egyszerre motivált az olcsó munkaerő és a munkáspárti szavazatszerzés igénye. De ha nem vagyunk tisztában a brit jelennel, akkor is kijózanítóan hathat ránk a könyv, amely szerint a sokszínűség fogalma csak a minden képzeletet felülmúló ütemű bevándorlás negatív következményeit fátyolozza el, ráadásul túlzott használata a multikulturalizmus elbukásának beismérlésével ér fel, hiszen egyet jelent az újonnan érkezők integrálhatatlanságával. A szerző úgy látja, a legtöbb bevándorlónak a britség csupán „jogi és politikai szerkezet”, nem pedig olyan identitás, amellyel azonosulni lehetne.

West kimondja: a munkaerőhiány általában rövid távú, a bevándorlás viszont gyakran permanens. Vagyis bármilyen törekvés, amely egy gazdasági problémát migrációs úton akar megoldani, szükségképpen az együttélés nem gazdasági természetű területeire is hatással van, ám korántsem pozitív előjellel. A rendszerint muszlim, illetve afrikai hátterű bevándorlók az oktatás és a vallásgyakorlás lehetőségeit

„A könyv tanulságokkal szolgálhat arról, hogyan süpped bele egy birodalmi múlttal rendelkező ország egy eleve kudarcra ítélt migrációs politika következményeibe”

a legtöbb városban a maguk szokásaihoz igazítják, a szociális ellátórendszert pedig aránytalanul megterhelik – még akkor is, ha rövid távú hasznot ugyan hozhat magával, hogy olyan munkákat vállalnak el, amilyenekre a britek egyébként nehezen kaphatók. A szerző foglalkozik a sokszínűség doktrínájának bullshitnyelvezetével is, saját eufemizáló terminológiát teremtettek ugyanis a fent leírt jelenségek köré, amely már több mint egy évtizeddel ezelőtt is meghatározta a szigetország politikai nyelvhasználatát, és mostanra világszerte új erőre kapott a woke-mozgalom kiteljesedésével.

Sokat elárul a helyzet rosszabbodásáról, hogy West tavaly úgy nyilatkozott a Mandinernek, ma már nem írná meg *A sokszínűség illúzióját*, mert meglátása szerint „túl népszerűtlen” álláspontot képvisel benne. Ha mégis vállalkozna rá, kiadót biztosan nehezen találna magának, hiszen napjainkra a témát eredményesen tabusították a nyilvánosság mérnökei Nagy-Britanniában is. Ennek a folyamatnak direkt hatása volt a brexitreferendum kimenetelére, hiszen a társadalom többsége tehetetlenségében ezen a népszavazáson tudta levezetni a bevándorlással kapcsolatos feszültségét, kifejezve egyet nem értését az uralkodó politikai irányvonallal. Bár évekig

ellenezték, a konzervatív kormány 2020-ban bevezette a pontozáson alapuló bevándorlási rendszert, hogy előnyben részesíthessék a magasán képzett kérelmezőket, de ez inkább eső után köpönyeg Nagy-Britanniának, mint ahogyan a brexit is, már ami az erőltetett sokszínűsítést illeti. ■

Ed West: *A sokszínűség illúziója*. MCC Press, 2021